

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 29.7.2013
Čj. 432/2013-OD-SPZ/2

**Nejvyšší soud
České republiky
Burešova 20
657 37 Brno**

Věc: Ing. R. M. a Ing. R. R. - stížnost pro porušení zákona
Příloha: spis Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 2 T 62/2009

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněných

1. **Ing. R. M.**
2. **Ing. R. R.**

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.9.2012 sp. zn. 6 To 367/2012.

Tímto rozsudkem byl porušen zákon v ustanovení § 254 odst. 1, § 256, § 2 odst. 5, 6, § 229 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k ustanovení § 13 odst. 2, § 220 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), v neprospěch obviněných Ing. R. M. a Ing. R. R.

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 podal dne 23.7.2009 na obviněné Ing. R. M. a Ing. R. R. obžalobu pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), jichž se měli dopustit dílem sami a dílem jako spolupachatelé následujícím způsobem.

„Ing. R. M. tím, že jako voják z povolání služebně zařazený v době od r. 2003 do 31.1.2006, ve funkci ředitele Sekce plánování sil (dále jen SPS) Generálního štábu Armády České republiky, úmyslně porušil povinnosti řádné péče o majetek, které mu vyplývaly z ustanovení zejména § 49 zák. 221/1999 Sb. – o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (povinnost nadřízeného řídit a kontrolovat výkon služby podřízených a vyvozovat důsledky z porušování služebních povinností), § 14 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky v platném znění (povinnost využívat majetek účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností), § 47 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky (povinnost činit právní a jiné úkony týkající se majetku České republiky s odbornou péčí a postupovat podle zákona o majetku České republiky, dalších právních předpisů a vnitřních předpisů, jimiž se hospodaření a nakládání s majetkem řídí), § 13 vyhlášky Ministerstva financí 416/2004 v návaznosti na rozkaz ministra obrany č. 42/2002 a § 14 Vyhlášky č. 416/2004

dne 1.8.2005 objednal nákup služby – vyšití rukávových znaků, šití rukávových znaků, vyšití čepic a vyšití polokošilí v celkovém objemu 238.357,- Kč u dodavatele M, s. r. o., následně dne 2.8.2005 potvrdil Záznam o provedení výběru dodavatele s tím, že byl proveden průzkum trhu této služby, ačkoliv tento proveden nebyl, dále jako příkazce potvrdil před učiněním právního úkonu vedoucího ke vzniku závazku individuální příslib na Záznamu o provedení předběžné kontroly při decentralizovaném nabývání majetku, provedením prací a nákupu služeb, kde potvrdil svým podpisem, že prověřil připravovanou operaci ve smyslu ustanovení § 14 vyhl. MF č. 416/2004 a vydal pokyn k plnění veřejného výdaje a to k proplacení faktury č... dodavatele M, s. r. o., na částku 238.357,- Kč za provedení objednané služby, ačkoli věděl, že tento materiál získaný za neoprávněně použité finanční prostředky ze státního rozpočtu je nepotřebný pro zajištění obrany státu a fungování SPS, a tím, že rozhodl o tom, že tento materiál bude nakoupen jako „služba“, zmařil jeho vzetí do materiálové evidence AČR a s tímto následně nakládal jako s vlastním, čímž Českému státu v zastoupení Ministerstvem obrany ČR způsobil škodu ve výši 51.087,- Kč.

Oba obvinění pak dále tím, že obv. Ing. M. jako voják z povolání, služebně zařazený v době od r. 2003 do 31.1.2006 ve funkci ředitele Sekce plánování sil (dále jen SPS) Generálního štábu Armády České republiky, a brig. gen AČR R. R. ve funkci zástupce ředitele Sekce plánování sil MO, úmyslně porušili povinnosti řádné péče o majetek, které jim vyplývaly z ustanovení zejména § 48 zák. 221/1999 Sb. - o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (povinnost nadřízeného řídit a kontrolovat výkon služby podřízených a vyvozovat důsledky z porušování služebních povinností), § 14 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky v platném znění) povinnost využívat majetek účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností), § 47 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky (povinnost činit právní a jiné úkony týkající se majetku České republiky s odbornou péčí a postupovat podle zákona o majetku České republiky, dalších právních předpisů a vnitřních předpisů, jimiž se hospodaření a nakládání s majetkem řídí), § 13 vyhlášky Ministerstva financí č. 416/2004 v návaznosti na rozkaz ministra obrany č. 42/2002 a § 14 Vyhlášky č. 416/2004, dne 4.10.2005 tamtéž, z titulu výše uvedeného služebního zařazení, kdy objednal u firmy M., s. r. o., objednávku č... službu – výroba znaků SPS, vyšití znaků SPS, v celkovém objemu 236.441,- Kč, ačkoliv již při vyhotovování a podpisu objednávky věděl, že ve skutečnosti bude firmou M, s. r. o., místo dodané služby dodán jiný druh zboží, předem neformálně s dodavatelem dohodnutý, a to čepice, osušky,

ručníky a budou tak ze státního rozpočtu neoprávněně použity finanční prostředky na nákup tohoto, pro AČR nepotřebného materiálu, pro zajištění obrany státu a potřebu AČR s vědomím, že jako nákup služby nebude toto zboží vzato do materiálové evidence AČR a bude moci s tímto nakládat jako s vlastním, přičemž obv. brig. gen. Ing. R. dne 11.10.2005, v době zastupování ředitele SPS genmjr. Ing. M., jako příkazce operace potvrdil individuální příslib na Záznamu o provedení předběžné kontroly decentralizovaného nabývání majetku, provedení prací a nákupu služeb – výrobu a šití znaků SPS MO, čímž potvrdil správnost připravované operace a současně tentýž den svým podpisem potvrdil na tomto dokumentu, že prověřil vznik a oprávněnost závazku ve smyslu ustanovení § 14 vyhl. MF č. 416/2004 Sb., a vydal pokyn k plnění veřejného výdaje z finančních prostředků státního rozpočtu ve správě Ministerstva obrany ČR a to proplacením 11.10.2005, jako příkazce operace potvrdil individuální příslib na Záznamu o provedení předběžné kontroly decentralizovaného nabývání majetku, provedení prací a nákupu služeb – výrobu a šití znaků SPS MO, čímž potvrdil správnost připravované operace a současně tentýž den svým podpisem potvrdil na tomto dokumentu, že prověřil vznik a oprávněnost závazku ve smyslu ustanovení § 14 vyhl. MF. č. 416/2004 Sb., a vydal pokyn k plnění veřejného výdaje a to proplacením faktury č. ..., ačkoliv v době schválení operace věděl, že objednané služby u firmy M., s. r. o., dodány nebyly, ale že bylo dodáno místo nákupu služby jiné, předem s dodavatelem neformálně dohodnuté jiné zboží – čepice, ručníky a osušky – a učinil tak s vědomím, že toto zboží deklarované jako nákup služby, nebude vzato do materiálové evidence AČR neboť je pro zajišťování obrany státu a AČR nepotřebné a že s tímto bude nakládáno zcela nekontrolovatelně, pouze na základě uvážení vedení SPS MO a mimo plnění služebních úkolů a potřeb AČR, čímž na majetku Českého státu ve správě Ministerstva obrany společným jednáním způsobili škodu ve výši 166.202,- Kč, čímž obviněný genmjr. Ing. M. tak způsobil celkovou škodu ve výši 217.289,- Kč a obviněný brig. gen. Ing. R. škodu ve výši 166.202,- Kč.“

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8.12.2009 sp. zn. 2 T 62/2009 na č. l. 1207 spisu sp. zn. 2 T 62/2009 (dále jen spis) byli oba obvinění podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby zproštěni, neboť soud neshledal ani jejich zavinění, ani že by došlo ke způsobení škody.

Městský soud v Praze na základě odvolání státního zástupce tento první rozsudek zrušil a Obvodnímu soudu pro Prahu 6 uložil, aby byl prověřen způsob nakládání s věcnými dary.

Obvodní soud dokazování doplnil o zjištění, že se zakoupenými předměty bylo naloženo jako s propagačním materiálem. Poté svým druhým rozsudkem ze dne 7.9.2010 na č. l. 1282 spisu oba obžalované z týchž důvodů opět obžaloby zprostil.

Na základě dalšího odvolání státního zástupce Městský soud v Praze zrušil i druhý rozsudek a obvodnímu soudu uložil, aby se podrobněji zabýval tím, jak byl materiál pořízen a jak s ním bylo naloženo, včetně jeho účtování a včetně toho, zda byla provedena nějaká propagační akce, na níž by byly předmětné materiály použity.

Obvodní soud zjistil, že propagační akce prováděny nebyly, avšak že bylo konáno množství seminářů a konferencí a že předmětné materiály byly použity na nich. Poté svým třetím rozsudkem ze dne 11.10.2011 na č. l. 1411 spisu oba obviněné ze stejného důvodu jako shora opět obžaloby zprostil, když neshledal jejich zavinění.

Na základě dalšího odvolání státního zástupce Městský soud v Praze zrušil i třetí rozsudek a obvodnímu soudu opět uložil, aby se podrobněji zabýval tím, jak byl materiál pořízen a jak s ním bylo naloženo, s tím, že pokud nebude zjištěno, že byl předmětný materiál rozdělán na oficiální propagační akci, obvinění naplnili skutkovou podstatu shora uvedeného trestného činu.

Obvodní soud svým čtvrtým rozsudkem ze dne 19.6.2012 na č. l. 1492 spisu uznal oba obviněné vinnými trestným činem (přesněji přečinem) porušování povinností při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Konstatoval, že nebylo jednoznačně prokázáno ani jak bylo provedeno poptávkové řízení, ani jak bylo s pořízenými materiály naloženo. Podle pokynů odvolacího soudu stanovil konkrétní výši škody. Podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku od potrestání obou obviněných upustil.

Na základě dalšího odvolání státního zástupce a odvolání obou obviněných zrušil Městský soud v Praze i tento čtvrtý rozsudek a sám rozhodl svým rozsudkem ze dne 13.9.2012 sp. zn. 6 To 367/2012, který je napadán touto stížností pro porušení zákona. Oba obviněné uznal vinnými přečinem porušování povinností při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku pro skutek uvedený v obžalobě. Oběma uložil podmíněně odložené tresty odnětí svobody a povinnost nahradit škodu poškozené České republice – Ministerstvu obrany ve výši 51.087 Kč a 166.202 Kč.

K popisu skutku ohledně obviněného Ing. R. lze poznamenat, že jak v obžalobě, tak i v napadeném rozsudku, je asi 8 řádek textu počínajících slovy „jako příkazce operace“ uvedeno dvakrát – v napadeném rozsudku na str. 3 ve druhém odstavci na 13. řádku po slovech „...generálmajora Ing. M.,...“ a opětovně na 21. řádku po slovech „... a to proplacením 11.10.2005...“. Toto opakování sice nepřispívá srozumitelnosti výroku, avšak nevede k jeho nezákonnosti.

Obviněný Ing. R. R. podal dne 17.12.2012 proti tomuto rozsudku dovolání z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu (viz na č. l. 1566a spisu). Poukázal zde na to, že mu nebylo prokázáno zavinění, oponoval názoru soudu, že materiál pořízený obviněným byl pro armádu nepotřebný, a zdůraznil, že není zřejmé, v čem měla spočívat škoda, když propagační materiál dodán byl, jeho předražení nebylo zjištěno a pořizování propagačních předmětů obecně není v rozporu s rozpočtovými pravidly. Namítá, že z výroku rozsudku není patrné, v čem byla spařována nehospodárnost, neúčelnost a neefektivnost vynaložených prostředků.

Po rozhodnutí Obvodního soudu ze dne 21.2.2013 o účasti obviněného na amnestii ze dne 1.1.2013 (viz na č. l. 1567 spisu) však Ing. R. R. vzal svým podáním ze dne 6.3.2013 dovolání zpět (viz na č. l. 1571 spisu).

Městský soud v Praze rozhodl napadeným rozsudkem, aniž by respektoval následující ustanovení trestního řádu a trestního zákoníku.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 256 trestního řádu odvolací soud zamítne toliko nedůvodné odvolání.

Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

Podle odst. 6 téhož ustanovení orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, soud odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

Přečinu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobí škodu nikoli malou, spáchá-li tento čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného.

Z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku je pak zřejmé, že se jedná o trestný čin úmyslný, neboť k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.

Odvolací soud napadené rozhodnutí soudu nalézacího řádně nepřezkoumal a zamítl odvolání obviněných, ačkoliv tato byla důvodná. Pokud svým rozsudkem sám rozhodl o vině obviněných, nerespektoval shora uvedené základní zásady pro způsob opatření a hodnocení důkazů, takže jeho závěr o tom, že obvinění svým jednáním naplnili všechny znaky skutkové podstaty předmětného přečinu, v provedených důkazech dostatečnou oporu nemá a je zjevně nesprávný. O náhradě škody rozhodl odvolací soud na základě nedostatečných podkladů.

V první řadě je třeba uvést, že žádný z obviněných se nedoznal, že by snad byl alespoň srozuměn s tím, že by předmětným nákupem materiálu mohl porušit své povinnosti a že by tím mohl způsobit nějakou škodu. Obvinění trvali na tom, že se jednalo o propagační předměty, jejichž nákup byl jen na rozhodnutí příslušného velitele.

Podle názoru odvolacího soudu spočívalo zavinění obviněných v tom, že věděli, že jimi zakoupené předměty jsou pro zajištění obrany státu a pro fungování sekce plánování sil Ministerstva obrany ČR (dále jen SPS) **nepotřebné**.

Již tento závěr soudu o „nepotřebnosti“ se jeví jako poněkud spekulativní. Soud nijak nevyvracel tvrzení obviněných, že v naší armádě, i v ostatních armádách členských zemí NATO, bylo zvykem pořizovat a při různých akcích (nikoliv tedy jen výslovně propagačních) rozdávat propagační předměty. Rozsah a způsob takové propagace určoval odpovědný velitel. K otázce potřebnosti takové propagace již žádné další dokazování vedeno nebylo. Zda, jak a vůči komu by mohla či měla být propagována konkrétní státní instituce, či její složka, je

poměrně komplikovanou otázkou na pomezí politologie, psychologie a ekonomie, řešenou v praxi na základě jisté zvyklosti. Potřebnost či nepotřebnost toho či onoho materiálu pro obranu přitom nelze rozlišovat na základě pouhého účetního zařazení té které položky. Bojovou hodnotu zakoupené složky SPS (podle soudu „potřebné“) takto nelze lišit od bojové hodnoty zakoupených ručníků či čepic (podle soudu „nepotřebných“). Takovým členěním potřebnosti či nepotřebnosti lze dospět k absurdním závěrům, když na „nepotřebné“ polokošili (viz bod 1 rozsudku týkající se obviněného Ing. M.) mohl být vyšit „potřebný“ rukávový znak GŠ. Otázku potřebnosti toho kterého materiálu pro Armádu ČR či Ministerstvo obrany ČR hodnotily informované osoby různě. Od názoru na to, že předmětný materiál pro plnění úkolů SPS potřebný nebyl (svědek H. - ředitel logistiky) až po názory, že se jednalo o běžný propagační materiál, který byl dále rozdáván na jednáních, seminářích a konferencích (svědci N., D., M., Š.). Sám soud na str. 12 svého rozsudku konstatuje, že v otázce účelnosti opatření předmětných věcí se nemohl opřít ani o stanovisko sekce logistiky Ministerstva obrany.

Soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nepřiměřeně soustředil na nedostatky v účetnictví a v předběžné kontrole při správě veřejných příjmů, ačkoliv samotné porušení účetních či kontrolních předpisů nepostačuje k naplnění skutkové podstaty předmětného přečinu porušování povinnosti při správě cizího majetku. Respektive by se zde mohlo jednat o činy jiných osob a podle jiné právní kvalifikace, například podle § 254 trestního zákoníku.

Soud se dále dostatečně nevyrovnal ani s dokazováním zjištěnými skutečnostmi zpochybňující závěr o **úmyslném zavinění**, když obvinění důsledně popírali jakékoliv zavinění.

K osobě obviněných soud zjistil, že v době skutku se jednalo o finančně dobře zajištěné vysoké důstojníky generálního štábu, kteří byli zcela bezúhonní a velice kladně hodnocení. Z jejich výpovědí u hlavního líčení dne 30.9.2009 je patrné, že v předmětné době se zabývali zejména vnitřním uspořádáním a výstavbou ozbrojených sil, odpovídali za mobilizaci armády a měli za úkol řídit a koordinovat chod podřízených útvarů. K tomu viz i výpis jejich působnosti na č. 1. 126 spisu. Nesporně byli vybaveni příslušnou bezpečnostní prověrkou. V předmětné době se armáda profesionalizovala. Nijak nebyla vyvrácena ani obhajoba obou obviněných, že byli pracovně přetíženi.

Tvrzeným porušením svých povinností mohli tedy pouze ztratit významné postavení, které si v armádě vybudovali. Rozdáváním propagačních předmětů na jednáních nemohli osobně získat téměř nic. Závěr soudu, že vědomě a záměrně nakoupili z veřejných prostředků nepotřebné předměty, se za této situace jeví jako nelogický a odporující shora uvedeným skutečnostem. Pokud odvolací soud v odůvodnění napadeného rozsudku hovoří o subjektivní stránce, na str. 10 uvádí jen to, že „*způsob páchaní obou dvou jednání jednoznačně prokazuje úmyslné zavinění*“. Žádnou bližší úvahu však k tomu neuvádí.

Ze všech okolností případu je přitom zřejmé, že se nejspíše jednalo o rutinní nedůsledné plnění úkolu, který se obviněnému důvodně musel jevit jako zcela podružný ve vztahu k ostatním záležitostem, které jinak zabezpečovali a ve vztahu k ostatním hodnotám, kterými jinak disponovali nebo za které jinak odpovídali. Tato prvořadá verze nijak vyvrácena nebyla, resp. soud neuvedl, z jakých konkrétních důvodů ji považuje za spolehlivě (bez pochybností) vyvrácenou.

Co se týče způsobené **škody**, jeví se celý její výpočet učiněný odvolacím soudem jako nepodložený. Soudu se především nepodařilo zjistit, kdo byli koneční odběratelé předmětného materiálu. Velmi zjednodušeně učinil závěr, že jestliže se v předmětné době neuskutečnila žádná „propagační akce“, propagační materiál byl zajisté použit jinak, tedy ne ve prospěch poškozeného Ministerstva obrany ČR. Uvedenou pochybnost tím kladl k tíži obviněného a porušil tím presumpci nevinoty podle ustanovení § 2 odst. 2 trestního řádu i podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., projevující se jak v pravidle in dubio pro reo, tak i v pravidle, že obviněnému musí být vina prokázána. Soud tedy nijak nevyvrátil obhajobu obviněného, potvrzovanou řadou shora uvedených svědků, že se jednalo o běžný propagační materiál, který byl dále rozdáván na jednáních, seminářích a konferencích. Nikoliv tedy na akcích výslovně označených či zaměřených jako „propagační akce“, nýbrž na akcích, na nichž byla představována složka reprezentovaná obviněnými nebo armáda jako taková.

Nutno připomenout, že výše škody uvedená v rozsudku neodpovídá ani vyjádřením poškozeného Ministerstva obrany ČR ani výpovědím svědků. Zpracovatel „Zprávy o výsledcích objasňování škody“ Ing. B. vycházel jen z účetního začlenění položek a tedy z toho, že obviněný měl správně napřed nakoupit košile (jako materiál) a pak hradit jejich vyšití (jako službu). Z toho usoudil, že škodou je materiál na košile, když samo případné ušití košil by bylo také službou. Další svědci škodu neshledávali vůbec, neboť ve věci spatřovali jen administrativní pochybení (R.), jen špatné zařazení položky – účetní chybu (M.) nebo považovali nákup za potřebný (Š.).

Popsané rozpory mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními jsou výrazné, neboť předmětem vadného dokazování jsou klíčové znaky skutkové podstaty předmětného přečinu, tedy zavinění obviněného a výše způsobené škody. Z hlediska ústavnosti se jedná o extrémní nesoulad, který má za následek porušení základních postulatů spravedlivého procesu ve smyslu judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 177/04 ze dne 18.11.2004).

Jestliže se odvolacímu soudu nepodařilo opatřit provedeným dokazováním dostatečné podklady pro stanovení výše škody, současně tím neměl ani dostatečný podklad pro přiznání **náhrady škody** poškozenému. Podle § 229 odst. 1 byl za takové situace povinen odkázat poškozeného s jeho nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem. To však odvolací soud neučinil a podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obviněným, aby poškozenému škodu ve výši 51.087 Kč a 166.202 Kč uhradili.

Napadené rozhodnutí spočívá rovněž na **nesprávném právním posouzení skutku**. Odvolací soud totiž nedůvodně kvalifikoval předmětné jednání obviněných jako čin osob, které měly zvlášť uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek.

Toto postavení obviněného soud zjevně dovodil pouze z jejich funkčních zařazení, což je v rozporu s ustálenou judikaturou.

Podle ní není možné dovodit zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného u vedoucího pracovníka, jednatele obchodní společnosti, předsedy představenstva akciové společnosti, případně jiných osob, pouze na základě jejich postavení ve vedoucí funkci či v čele podniku a jemu podobného subjektu – srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1480/2008 ze dne 17.12.2008.

Za osobu, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, ve smyslu předemtné kvalifikované skutkové podstaty, lze považovat jen takového pachatele, jehož hlavním úkolem, vyplývajícím z pracovního, funkčního nebo služebního zařazení, je péče o zabezpečování zájmů poškozeného - srov. č. 28/1992 Sb. rozh. tr., a dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.2.2004 sp. zn. 5 Tdo 1454/2003.

Z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1629/2010 ze dne 9.3.2011 je dále patrné, že takové povinnosti neodpovídá např. pouhý výkon funkce statutárního orgánu či ředitele obchodní společnosti, byť mohou zakládat důležitou povinnost. Specifická povinnost mohla vyplývat z právního předpisu nebo ze smlouvy, ale nemůže jí být obecná povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek. Osoba, která má zvlášť uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, musí mít určité zvláštní postavení a vztah k cizímu majetku, v jehož rámci budou opatrování či správa majetku prvořadým či jediným úzce vymezeným okruhem činnosti, kterou bude mít taková osoba za úkol vykonávat.

Jak již bylo uvedeno shora, obvinění plnili úkoly jako vojáci ve vrcholném organizačním útvaru Ministerstva obrany ČR zaměřeném v podstatě na rozpracování obranné a vojenské strategie ČR do podmínek Armády ČR a na plánování výstavby sil v rámci Armády ČR¹. Nikoliv tedy na nákupy materiálu. K nákupům materiálu měli vytvořen odborný aparát. Úkony spojené s nákupy materiálu tvořily jen podružnou součást jejich pracovní činnosti.

Z těchto důvodů obvinění neměli zvlášť uloženou povinnost opatrovat a spravovat majetek poškozeného a proto neměli ani zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty předemtného přečinu podle § 220 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Uvedený znak svým jednáním nenaplnili.

Shrnuji, že odvolací soud uznal oba obviněné vinnými, ačkoliv ve věci přetrvávaly pochybnosti o jejich úmyslném zavinění a o výši škody. Uvedený soud učinil závěr o naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty předemtného přečinu, ačkoliv opatrování ani správa majetku nebyly prvořadými úkoly obviněných. O náhradě škody rozhodl odvolací soud na základě nedostatečného podkladu. Odvolací soud tím porušil shora citovaná ustanovení trestního řádu i trestního zákoníku.

Proto navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13.9.2012 sp. zn. 6 To 367/2012 byl v neprospěch obviněných Ing. R. M. a Ing. R. R. porušen zákon v ustanovení § 254 odst. 1, § 256, § 2 odst. 5, 6, § 229 odst. 1

¹ K nynějším úkolům tohoto útvaru blíže viz také <http://www.acr.army.cz/struktura/generalni-stab/sekce-planovani-sil-mo-sps-mo-3753/>

trestního řádu ve vztahu k ustanovení § 13 odst. 2, § 220 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku,

2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu napadené rozhodnutí zrušil a zrušil i veškerá rozhodnutí na ně obsahově navazující a
3. podle § 270 odst. 1 trestního řádu přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [5 Tz 44/2013](#)